

7. U kojoj mjeri se sudovi država članica mogu oslanjati na tumačenje Uredbe Vijeća (EK) br. 1472/2006 koje je Sud dao u predmetima C-249/10 P Brosmann i C-247/10 P Zhejiang Aokang kako bi zaključili da pristojbe nisu bile zakonski nametnute prema članku 236. o Carinskom zakoniku Zajednice [Uredba Vijeća 2913/92 ⁽³⁾] za poduzeća koja, poput žalitelja u slučajevima Brosmann i Zhejiang Aokang, nisu bila uzorkovana, ali koja su ispunila zahtjeve za tretmanom tržišnog gospodarstva i individualnim tretmanom, koji nisu bili ispitani?

- ⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EK) br. 1472/2006 od 5. listopada 2006. o uvođenju konačne antidampinske pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz određene obuće s gornjištima od kože podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Vijetnama. SL L 275, str. 1.
- ⁽²⁾ Uredba Vijeća (EK) br. 384/96 od 22. prosinca 1995. o zaštiti od dampinskog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice. SL L 56, str. 1.
- ⁽³⁾ Uredba Vijeća (EEK) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 10).

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. prosinca 2013. uputio Administratīvā apgabaltiesa (Latvija) — VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija protiv Kasparsa Nīmanisa

(Predmet C-664/13)

(2014/C 71/15)

Jezik postupka: latvijski

Sud koji je uputio zahtjev

Administratīvā apgabaltiesa

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Tuženik: Kaspars Nīmanis

Prethodno pitanje

1. Treba li članak 12. Direktive 2006/126/EZ ⁽¹⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o vozačkim dozvolama, zajedno s prvom rečenicom druge uvodne izjave Direktive, tumačiti u smislu da joj je protivan nacionalni propis države članice kojim je određeno da je jedini način dokazivanja uobičajenog boravišta osobe u toj državi (Latviji) prijavljeno prebivalište te osobe? Pod „prijavljenim prebivalištem” podrazumijeva se obveza osobe da se u

skladu s nacionalnim propisom upiše u državni registar radi informiranja o dostupnosti na prijavljenoj adresi u svrhu pravnih odnosa s državom i mjesnom upravom.

⁽¹⁾ (SL L 403, str.18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8., str.107.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. prosinca 2013. uputio Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Nemaniūnas

(Predmet C-671/13)

(2014/C 71/16)

Jezik postupka: litavski

Sud koji je uputio zahtjev

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranke glavnog postupka

Žalitelji: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” i Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Druge stranke u postupku: Vitoldas Guliavičius i AB bankas „Snoras” u stečajju

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 7. stavak 2. Direktive 94/19 ⁽¹⁾, u vezi s točkom 12. Priloga I. toj direktivi, razumjeti i tumačiti u smislu da se, kada država članica isključi iz osiguranja depenente kreditne institucije koji su imatelji dužničkih vrijednosnih papira (potvrda o depozitu) koje je izdala ta institucija, to isključenje može primijeniti samo u slučaju kada gore navedene potvrde o depozitu imaju sve značajke financijskog instrumenta, u smislu Direktive 2004/39 ⁽²⁾ (uzimajući u obzir i druge mjere prava Europske unije, na primjer Uredbe (EZ) br. 25/2009 Europske središnje banke), *inter alia* prenosivost na sekundarnom financijskom tržištu?
2. Treba li, ako mjerodavna država članica odluči prenijeti Direktive 94/19 i 97/9 ⁽³⁾ u nacionalno pravo tako da sheme za zaštitu deponenata i investitora budu uređene u istom pravnom aktu (zakonu), članak 7. stavak 2. Direktive 94/19, u vezi s točkom 12. Priloga I. toj direktivi, i članak 2. stavak 2. Direktive 97/9, na temelju članka 2. stavka 3. Direktive 97/9, razumjeti i tumačiti u smislu da se na nositelje potvrda o depozitu i obveznicama ne može ne primjenjivati nikakav sustav zaštite (jamstva) za potrebe navedenih direktiva?

3. S obzirom na to da se, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, nijedan od mogućih sustava zaštite iz Direktiva 94/19 i 97/9 ne primjenjuje na nositelje potvrda o depozitu i obveznicama, izdanih od strane kreditne institucije:

(a) jesu li članak 3. stavak 1., članak 7. stavak 1. (kako je izmijenjen Direktivom 2009/14) i članak 10. stavak 1. Direktive 94/19, u vezi s člankom 1. točkom 1. te direktive, koji definira pojam „depozita”, dovoljno jasni, precizni i bezuvjetni, te dodjeljuju li subjektivna prava, tako da se pojedinci mogu na njih pozivati pred nacionalnim sudom u prilog svojim zahtjevima za naknadu štete protiv osiguravatelja kojeg je osnovala država i koji je odgovoran za plaćanje te naknade?

(b) jesu li članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 1. Direktive 97/9 dovoljno jasni, precizni i bezuvjetni, te dodjeljuju li subjektivna prava, tako da se pojedinci mogu na njih pozivati pred nacionalnim sudom u prilog svojim zahtjevima za naknadu štete protiv osiguravatelja kojeg je osnovala država i koji je odgovoran za plaćanje te naknade?

(c) ako je odgovor na gore navedena pitanja (3.a) i 3.b)) potvrđan, koji od dva moguća sustava zaštite mora nacionalni sud izabrati za odlučivanje o sporu između pojedinaca i kreditne institucije, koji uključuje sudjelovanje osiguravatelja, kojeg je osnovala država i koji je odgovoran za upravljanje sustavima zaštite deponenta i investitora?

4. Treba li članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 97/9 (u vezi s Prilogom I. navedenoj direktivi) razumjeti i tumačiti u smislu da se protivne nacionalnom zakonodavstvu, u skladu s kojim se shema naknada za investitore ne primjenjuje na investitore koji su nositelji dužničkih vrijednosnih papira izdane od strane kreditne institucije, zbog vrste financijskih instrumenata (dužničkih vrijednosnih papira), a uzimajući u obzir činjenicu da osiguranik (kreditna institucija) nije prenio ni koristio sredstva ni vrijednosne papire investitora bez njihovog pristanka? Je li za tumačenje određaba Direktive 97/9, u svezi sa zaštitom investitora, relevantno da je kreditna institucija koja je izdala dužničke vrijednosne papire — izdavatelj — u isto vrijeme depozitar tih financijskih instrumenata (posrednik) i da sredstva investitora nisu odvojena od ostalih sredstava te kreditne institucije?

(¹) Direktiva 94/19/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 1994. o sustavima osiguranja depozita (SL L 135, str. 5.; SL L, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 33.).

(²) Direktiva 2004/39/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o tržištima financijskih instrumenata te o izmjeni direktiva Vijeća 85/611/EEZ i 93/6/EEZ i Direktive 2000/12/EZ Europskog parlamenta i Vijeća te stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 93/22/EEZ (SL L 145, str. 1.; SL L, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 33.).

(³) Direktiva 97/9/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. ožujka 1997. o sustavima naknada štete za investitore (SL L 84, str. 22.; SL L, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 33.).

Žalba koju je 17. prosinca 2013. podnijela Europska komisija protiv presude Općeg suda (drugo vijeće) donesene 8. listopada 2013. u predmetu T-545/11: Stichting Greenpeace Nederland and Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) protiv Europske komisije

(Predmet C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Europska komisija (zastupnici: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrúšek, agenti)

Druge stranke u postupku: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

— ukine presudu Općeg suda;

— u skladu s člankom 61. Statuta Suda, ili da konačno sam odluči o prvom i trećem žalbenom razlogu ili da vrati predmet na odlučivanje Općem sudu o tim žalbenim razlozima; i

— naloži protustrankama plaćanje troškova.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Žalba sadrži jedan žalbenog razloga, naime da je Opći sud pogrešno primijenio koncept informacije koji se odnosi na „emisije u okoliš” u prvoj rečenici članka 6. stavka 1. Uredbe (EK) br. 1367/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. rujna 2006. o primjeni odredaba Aarhurške konvencije o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša (¹) („Arhurška uredba”), odbacujući stajalište Komisije da ovaj koncept mora biti tumačen na konzistentan i ujednačen način u smislu drugih, s time povezanih odredbi. Ovaj žalbeni razlog ima tri dijela:

(i) Opći sud je pogriješio zanemarišv potrebu za osiguranjem „unutarnje” dosljednosti Uredbe (EK) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (²) zajedno s člankom 6. stavkom 1. Arhurške uredbе, kako je shvaćena u smislu članka 4. stavka 4. Konvencije o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša („Arhurška konvencija”);